

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 17 marca 2016 roku Sąd Rejonowy w Płocku, w sprawie z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w S., o zapłatę 521,50 zł, oddalił powództwo oraz zasądził od strony powodowej na rzecz pozwanej kwotę 17,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Powyższe orzeczenie Sąd I instancji oparł na następujących ustaleniach faktycznych: w pozwie z dnia 07.04.2015r. powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o zasądzenie od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. kwoty 521,50 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 22.12.2013r. do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu powyższego żądania powód wskazał, iż w dniu 13.11.2013r. doszło do kolizji drogowej pojazdu marki V. (...) o numerze rej. (...), stanowiącego własność (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ś.. Poszkodowany zgłosił szkodę do pozwanego z tytułu ubezpieczenia AC. Naprawa uszkodzonego pojazdu została wykonana przez (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w P. za kwotę 4.836,13 zł brutto. Pozwany przyznał poszkodowanemu odszkodowanie za naprawę pojazdu w łącznej kwocie 3.410,31 zł. Powód nabył od poszkodowanego wierzytelność odszkodowawczą i wezwał pozwanego do zapłaty pozostałej części odszkodowania w kwocie dochodzonej pozwem. W dniu 16.07.2015r. Sąd Rejonowy w Płocku V Wydział Gospodarczy uwzględnił powództwo, wydając nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym. W dniu 13.08.2015r. pozwany złożył sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty, zaskarżając go w całości i wnosząc o oddalenie powództwa oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. W uzasadnieniu swojego stanowiska pozwany nie zaprzeczył, że w dniu 13.11.2013r. doszło do uszkodzenia pojazdu poszkodowanego, który zlecił (...) Sp. z o.o. w P. naprawę i przelał na rzecz powoda wierzytelność z tytułu odszkodowania z polisy AC. Pozwany nie zakwestionował swojej odpowiedzialności za powyższą szkodę i przyznał, że wypłacił odszkodowanie z tytułu kosztów naprawy w kwocie 3.410,31 zł. Wystawiona przez warsztat naprawczy faktura została przez pozwanego zweryfikowana poprzez dokonanie korekty stawek roboczogodzin prac blacharskich na 125 zł netto i prac lakierniczych na 135 zł netto. Stawki w tej wysokości zostały określone w umowie zawartej przez pozwanego z (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w P. z dnia 01.09.2010r. W ocenie pozwanego zastosowanie korekt powyższych stawek było uzasadnione w kontekście treści umowy, jaka łączyła strony w chwili dokonania naprawy pojazdu. W dniu 13.11.2013r., w wyniku kolizji, doszło do uszkodzenia pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), stanowiącego własność (...) Spółki Akcyjnej we W.. Uszkodzony pojazd był przedmiotem umowy leasingu operacyjnego nr (...) z dnia 28.04.2010r., w ramach której leasingobiorcą (poszkodowanym) były (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w Ś.. Poszkodowany zgłosił powstałą szkodę pozwanemu (...) Spółce Akcyjnej w S., z którym w chwili zdarzenia łączyła poszkodowanego umowa ubezpieczenia autocasco, dotycząca pojazdu marki V. (...) nr rej. (...), zawarta na podstawie polisy nr (...) i obowiązująca od 22.07.2013r. do 21.07.2014r., z sumą ubezpieczenia określoną na kwotę 35.000,00 zł netto w wariantcie serwisowym. Zgodnie z warunkami udzielonego przez pozwanego ubezpieczenia autocasco, pojazdy określone w umowie ubezpieczenia zostały objęte ochroną ubezpieczeniową od szkód powstałych m.in. wskutek zderzenia się pojazdów, zderzenia się pojazdu z osobami, zwierzętami lub przedmiotami z zewnątrz pojazdu i uszkodzenia przez osoby trzecie. W przypadku szkody częściowej pojazdu, pozwany ustalał rozmiar szkody w kwocie odpowiadającej kosztom naprawy, wynikającej z zastosowania cen usług i części zamiennych obowiązujących na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w dniu ustalenia odszkodowania. W zależności od systemu ustalania rozmiaru szkody przyjętego w umowie ubezpieczenia, ustalenie rozmiaru szkody częściowej mogło nastąpić w wariantcie kosztorysowym lub serwisowym. W przypadku przyjęcia w umowie ubezpieczenia wariantu serwisowego, ustalenie rozmiaru szkody następowało po przedłożeniu faktur dokumentujących naprawę pojazdu według uprzednio uzgodnionych z pozwanym kosztów i sposobu naprawy pojazdu przez zakład dokonujący tej naprawy, w oparciu o normy czasowe producenta pojazdu ujęte w systemie A. lub E., średnią stawkę za 1 roboczogodzinę adekwatną dla warsztatu naprawczego, ceny części i materiałów producenta pojazdu ujęte w systemie A. lub E., nie więcej niż średnie ceny zalecane przez producenta pojazdu lub oficjalnego importera do stosowania przez ich sieć serwisową. W razie udokumentowania fakturami naprawy pojazdu dokonanej

bez uprzedniego uzgodnienia z pozwanym, koszty naprawy podlegały weryfikacji do średniej arytmetycznej cen usług naprawczych stosowanych na terenie powiatu właściwego dla miejsca stałego zameldowania lub miejsca siedziby firmy ubezpieczonego lub w przypadku, gdy pojazd jest przedmiotem leasingu lub stanowi zabezpieczenie kredytu, ubezpieczającego, nie więcej niż 80,00 zł netto za 1 roboczogodzinę prac blacharskich, lakierniczych i mechanicznych. Ustalenie rozmiaru szkody zawierać miało podatek VAT w przypadku, gdy suma ubezpieczenia została ustalona z uwzględnieniem podatku VAT i jednocześnie ubezpieczony nie był płatnikiem podatku VAT. Pozwany zobowiązany był do wypłaty odszkodowania w terminie 30 dni od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Jeżeli w tym terminie wyjaśnienie okoliczności koniecznych do ustalenia odpowiedzialności pozwanego albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, pozwany miał obowiązek wypłacić odszkodowanie w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe. W dniu 02.12.2013r. poszkodowany zlecił wykonanie naprawy uszkodzonego samochodu (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w P.. Zgodnie z umową o wykonanie naprawy, (...) Sp. z o.o. w P. zobowiązała się do dokonania wymiany uszkodzonych części w pojeździe oraz naprawy mechaniczno-blacharsko-lakierniczej w zakresie obejmującym wszystkie uszkodzenia pojazdu wynikłe na skutek wypadku, za wynagrodzeniem wynikającym z faktury VAT, wystawionej w oparciu o kalkulację A. lub E., z uwzględnieniem stawek w kwotach 165,00 zł netto za roboczogodzinę prac blacharskich i mechanicznych oraz 175,00 zł netto za roboczogodzinę prac lakierniczych. Rozliczenie naprawy nastąpić miało w formie bezgotówkowej poprzez cesję wierzytelności z polisy AC przysługującej poszkodowanemu z tytułu szkody. W dniu 03.12.2013r. warsztat wykonujący naprawę sporządził kalkulację kosztów naprawy na kwotę 3.997,81 zł netto, przy zastosowaniu stawek w wysokości 165,00 zł netto za roboczogodzinę prac blacharsko-mechanicznych i 175,00 zł netto za roboczogodzinę prac lakierniczych. Pozwany w dniu 13.12.2013r. zweryfikował koszty naprawy poprzez obniżenie stawki za prace blacharsko-mechaniczne do kwoty 125,00 zł netto, a stawki za prace lakiernicze do kwoty 135,00 zł netto i zatwierdził kosztorys na kwotę łączną 3.410,31 zł netto. Kwota ta została przelana na konto warsztatu w dniu 30.12.2013r.

Po wykonaniu naprawy uszkodzonego pojazdu, (...) Sp. z o.o. w P. w dniu 18.12.2013r. wystawiła poszkodowanemu fakturę VAT na kwotę 4.836,13 zł brutto. W dniu 20.02.2014r. warsztat naprawczy sporządził ponowną kalkulację kosztów naprawy na kwotę 3.931,81 zł netto, z zachowaniem stawek w wysokości 165/175 zł netto. W dniu 27.02.2015r. (...) Spółka Akcyjna we W. jako cedent zawarł z poszkodowanym jako cesjonariuszem umowę cesji wierzytelności z polisy ubezpieczeniowej, na podstawie której cedent przelał na rzecz poszkodowanego wierzytelność z tytułu odszkodowania związanego ze szkodą z dnia 13.11.2013r. w pojeździe stanowiącym przedmiot umowy leasingu, wynikającą z umowy ubezpieczenia AC zawartej z pozwanym. W dniu 03.03.2015r. poszkodowany jako cedent zawarł z powodem (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w G. jako cesjonariuszem umowę powierniczego przelewu wierzytelności, w celu jej ściągnięcia z polisy AC poszkodowanego i w piśmie z dnia 13.03.2015r. powód wezwał pozwanego do wypłaty odszkodowania. Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił w oparciu o wymienione wyżej dowody, na które składały się wyłącznie dokumenty prywatne przedstawione przez obie strony procesu. Dokumenty te Sąd uznał za wiarygodną podstawę dokonanych ustaleń, brak było bowiem uzasadnionych podstaw dla kwestionowania ich prawdziwości. Okoliczności związane z uszkodzeniem w dniu 13.11.2013r. pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w okresie ubezpieczenia autocasco, zgłoszeniem poniesionej z tego tytułu szkody pozwanemu oraz wykonaniem naprawy pojazdu przez (...) Sp. z o.o. w P. były w niniejszej sprawie bezsporne. Pozwany nie kwestionował, że w związku z treścią zawartej z użytkownikiem uszkodzonego pojazdu umowy ubezpieczenia autocasco, ponosi odpowiedzialność za zwrot kosztów naprawy, co znalazło również potwierdzenie w zrealizowanej przez pozwanego wypłacie części należnego odszkodowania, w wyniku likwidacji powstałej szkody. Bezspornym w toku procesu okazał się również rozmiar powstałych uszkodzeń, który kwalifikował pojazd do naprawy, wykonanej w sposób zapewniający przywrócenie pojazdu do stanu istniejącego w chwili powstania szkody. Spór pomiędzy stronami koncentrował się wokół zasadności pozostałej części żądanej przez powoda odszkodowania, obejmującego zwrot kosztów naprawy wyszczególnionych w załączonej do pozwu fakturze i kalkulacji. Pozwany zarzucił w tym kontekście, że przyjęte przez warsztat wykonujący naprawę stawki roboczogodzin prac mechaniczno-blacharsko-lakierniczych były zawyżone w stosunku do stawek, jakie ustalone zostały w umowie o współpracy z dnia 01.09.2010r., zawartej pomiędzy pozwanym a (...) Sp. z o.o. w P.. Wskazać jednak w tym miejscu należy, że warsztat wykonujący naprawę pojazdu poszkodowanego, tj. (...) Sp. z o.o. w P. jest odrębnym podmiotem w stosunku do (...) Sp. z o.o. w P. i nie był związany treścią umowy o współpracy w zakresie likwidacji szkód

komunikacyjnych z dnia 01.09.2010r., a w związku z tym nie miał obowiązku stosować określonych w tym porozumieniu stawek roboczogodzin w wysokości 125/135 zł netto. Jak wynika z załączonego do pozwu odpisu z Krajowego Rejestru Sądowego dotyczącego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P., spółka ta nie istniała w dacie zawarcia wskazanej wyżej umowy o współpracy, została bowiem wpisana do rejestru w dniu 19.12.2012r. Pozwany nie udowodnił zatem, aby prowadzony przez (...) Sp. z o.o. w P. warsztat związany był wysokością stawek określonych w treści umowy o współpracy z dnia 01.09.2010r. Podkreślić w tym miejscu należy, że w kontekście wysokości przysługującego poszkodowanemu odszkodowania istotne znaczenie miała treść umowy ubezpieczenia, w tym sposób ustalenia wysokości odszkodowania przewidziany w ogólnych warunkach ubezpieczenia. Pozwany w sprzeciwie od nakazu zapłaty nie odniósł się do tej kwestii, ograniczając się wyłącznie do zarzutu zawyżenia stawek w związku z zawarciem umowy o współpracy z dnia 01.09.2010r., której (...) Sp. z o.o. w P. nie była stroną. W toku postępowania Sąd Rejonowy nie uwzględnił wniosku powoda o zwrócenie się do wskazanych w punkcie 11 pozwu pracowników warsztatów o udzielenie informacji dotyczących cennika usług, zawierającego stawki za roboczogodzinę prac blacharsko-mechanicznych i lakierniczych. W ocenie Sądu Rejonowego wskazany wniosek dowodowy był nieprzydatny z punktu widzenia przedmiotu rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie oraz treści ogólnych warunków ubezpieczenia autocasco, co wynikać będzie z dalszej części uzasadnienia. Wobec niekwestionowania przez żadną ze stron okoliczności dotyczących przebiegu likwidacji szkody, Sąd uznał również za zbędne zobowiązanie strony pozwanej do przedłożenia akt szkodowych. W tak określonym stanie faktycznym Sąd I instancji przyjął, że przedmiotem żądania pozwu w niniejszej sprawie było odszkodowanie za uszkodzenie pojazdu mechanicznego, przysługujące uprawnionemu w ramach umowy ubezpieczenia autocasco. Zgodnie z art. 805 §1 k.c., w ramach umowy ubezpieczenia ubezpieczyciel zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. W przypadku umowy ubezpieczenia majątkowego odpowiedzialność ubezpieczyciela wyraża się w obowiązku spełnienia świadczenia pieniężnego, polegającego na wypłacie odszkodowania za szkodę powstałą w wyniku przewidzianego w umowie wypadku (art. 805 §2 pkt 1 k.c.). W odniesieniu do ubezpieczenia autocasco, odszkodowanie to, podobnie jak każde inne odszkodowanie ubezpieczeniowe, służy naprawieniu powstałej szkody majątkowej ubezpieczonego, natomiast zakres odpowiedzialności ubezpieczyciela określa w sposób indywidualny i konkretny treść łączącego strony stosunku zobowiązaniowego (wyrok SN z dnia 20.05.2004r., II CK 341/03, nr LEX 174171; wyrok SN z dnia 19.02.2004r., IV CK 69/03, nr LEX 175953). Biorąc to pod uwagę, dochodzone przez powoda roszczenie zakwalifikować należało, zgodnie z art. 353 §1 k.c., jako przysługujące wierzycielowi w stosunku zobowiązaniowym uprawnienie do domagania się od dłużnika spełnienia świadczenia, polegającego w przedmiotowej sprawie na zapłacie przez pozwanego odszkodowania, w związku z zaistnieniem zdarzenia powodującego szkodę i uzasadniającego odpowiedzialność pozwanego jako ubezpieczyciela (art. 805 §1 i §2 k.c.). Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G., jako nabywca wierzycielności poszkodowanego, domagał się w niniejszej sprawie zasądzenia od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w S. kwoty 521,50 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 22.12.2013r. do dnia zapłaty, tytułem pozostałych do zapłaty kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, objętego ubezpieczeniem autocasco. Fakt zawarcia pomiędzy poszkodowanym a pozwanym umowy ubezpieczenia autocasco obejmującego pojazd marki V. (...) nr rej. (...) wynikał z załączonej do pozwu polisy, a pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności odszkodowawczej z tytułu uszkodzenia przedmiotowego samochodu w wyniku kolizji z dnia 13.11.2013r. Powód udowodnił fakt naprawy pojazdu w warsztacie funkcjonującym w P., a więc na terenie powiatu właściwego dla miejsca siedziby leasingobiorcy (ubezpieczającego) - (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Ś., za kwotę 3.931,81 zł netto, wynikającą z wystawionej przez warsztat faktury. W kontekście określonej w polisie sumy ubezpieczenia w kwocie 35.000,00 zł netto nie ulega wątpliwości, że naprawa uszkodzonego pojazdu była ekonomicznie opłacalna, a powstała szkoda miała charakter szkody częściowej. W związku z tym, obowiązkiem pozwanego była wypłata odszkodowania, odpowiadającego określonym w umowie ubezpieczenia uzasadnionym kosztom naprawy pojazdu. Podkreślić należy, że ogólne warunki ubezpieczenia autocasco, przewidywały szczególny sposób ustalenia wysokości kosztów naprawy pojazdu (w tym stawki roboczogodzinowej) podlegających zwrotowi w razie powstania szkody częściowej. W przypadku wariantu serwisowego, w jakim ubezpieczony został pojazd poszkodowanego w niniejszej sprawie, ustalenie kosztów naprawy mogło nastąpić albo według uprzednio uzgodnionych z pozwanym kosztów i sposobu naprawy (wówczas zastosowanie znajdowała średnia stawka za jedną roboczogodzinę adekwatna dla warsztatu naprawczego), albo na podstawie faktury za naprawę zrealizowaną bez uzgodnienia z pozwanym jej

kosztów i sposobu. W tej drugiej sytuacji koszty naprawy podlegały weryfikacji do średniej arytmetycznej cen usług naprawczych stosowanych na terenie powiatu (...), nie więcej jednak niż do stawki 80,00 zł netto za jedną roboczogodzinę prac blacharskich, lakierniczych i mechanicznych (§20 ust. 4 o.w.u.).

Z dokonanych w niniejszej sprawie ustaleń wynika, że warsztat naprawczy przedstawił pozwanemu kalkulację naprawy pojazdu poszkodowanego, a pozwany zaakceptował koszt i sposób naprawy do kwoty 3.410,31 zł netto, ustalony przy zastosowaniu stawek 125,00 zł netto za roboczogodzinę prac blacharskich i 135,00 zł netto za roboczogodzinę. Pomimo tego (...) Sp. z o.o. w P., po zrealizowaniu naprawy pojazdu, wystawiła fakturę VAT na kwotę 3.931,81 zł netto, wyliczoną przy zastosowaniu stawek roboczogodzin w wysokości 165/175 zł netto. Nie sposób zatem uznać w tych okolicznościach, aby koszt naprawy został uzgodniony z pozwanym, skoro przedłożona pozwanemu faktura VAT odpowiadała w zakresie wysokości kosztów naprawy sporządzonej przez warsztat kalkulacji z dnia 20.02.2014r., a nie kalkulacji zweryfikowanej przez pozwanego. Rozliczenie kosztów naprawy w sposób niezgodny ze stanowiskiem pozwanego oznacza w kontekście warunków umowy autocasco, że dla określenia wysokości kosztów naprawy podlegających zwrotowi na rzecz poszkodowanego zastosować należy w zakresie wysokości stawki roboczogodzin średnią arytmetyczną stawkę z terenu powiatu (...), nie wyższą jednak niż 80,00 zł netto za jedną roboczogodzinę (§20 ust. 4 o.w.u.). Żadna ze stron postępowania nie wystąpiła z inicjatywą dowodową w celu ustalenia wysokości stawki roboczogodzin według wskazanych kryteriów, a wniosek zgłoszony przez powoda w punkcie 11 pozwu okazał się nieprzydatny, skoro dotyczył jedynie wybranych warsztatów naprawczych z terenu P. i nie obejmował ustalenia stawki średniej. Niemniej jednak, skoro określone według powyższych kryteriów koszty naprawy pojazdu poszkodowanego nie mogły w zakresie wysokości stawki roboczogodzin przewyższać kwoty 80,00 zł netto, a pozwany w toku postępowania likwidacyjnego wypłacił odszkodowanie w oparciu o stawki 125/135 zł netto, oczywistym jest, że powód nie mógł domagać się w niniejszej sprawie od pozwanego zapłaty odszkodowania w kwocie wyższej niż dotychczas wypłacona. Sam fakt, że poszkodowany poniósł koszty naprawy obliczone według stawek 165/175 zł netto, w kontekście jasnej i precyzyjnej regulacji ogólnych warunków umowy autocasco w zakresie wysokości uzasadnionych kosztów naprawy, nie mógł stanowić uzasadnionej podstawy dla przyznania odszkodowania w kwocie wyższej, niż wynikała z treści łączącej strony umowy ubezpieczenia. Mając na uwadze powyższe, Sąd Rejonowy ocenił powództwo o zapłatę pozostałej części odszkodowania jako nieuzasadnione i podlegające oddaleniu w całości. W przedmiocie kosztów procesu Sąd orzekł zgodnie z zasadą wynikającą z art. 98 § 1 k.p.c., obciążając nimi w całości powoda jako stronę przegrywającą. Zasądzona w wyroku kwota z tego tytułu od powoda na rzecz pozwanego obejmowała wyłącznie zwrot uiszczony przez pozwanego opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Pozwany nie był reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika i nie wykazał poniesienia innych kosztów procesu, które mogłyby podlegać zwrotowi.

Powyższe orzeczenie w całości apelacją zaskarżyła strona powodowa, która zarzucając rozstrzygnięciu naruszenie przepisów mające istotny wpływ na wynik sprawy, a w szczególności:

1. nadużycie zasady swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) w zakresie oceny dowodu z dokumentów prywatnych w postaci kalkulacji naprawy nr (...) i jej weryfikacji dokonanej przez pozwanego ubezpieczyciela poprzez nieuprawnione przyjęcie, iż dokumenty te nie świadczą o tym, że między warszatem (...) Sp. z o.o. w P. a pozwanym doszło do uzgodnienia kosztów naprawy, zaś jedynie w spornym zakresie (tj. co do cen robocizny) sprawa musiała zostać skierowana na drogę postępowania sądowego celem weryfikacji prawidłowości redukcji stawek rbg przez pozwanego zakład ubezpieczeń,
2. nadużycie zasady swobodnej oceny dowodów w zakresie dowodu z umowy ubezpieczenia, a konkretnie jej części tj. wzorca umownego w postaci Ogólnych Warunków Ubezpieczenia poprzez przyjęcie, iż redakcja OWU jest precyzyjna i jednoznaczna, podczas gdy w treści tychże OWU pozwany ubezpieczyciel (autor OWU) nie określił procedury, sposobu ani terminu uzgadniania kosztów naprawy, a także nie przewidział żadnej możliwości weryfikacji stanowiska ubezpieczyciela, który nie aprobeje przedstawianych mu kosztów naprawy; podobnie pozwany nie doprecyzował w OWU pojęcia stawek średnich i sposobu ich ustalania,
3. naruszenie przepisu art. 248 k.p.c. w zw. z art. 187 § 2 pkt. 4 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez jego niezastosowanie i nieuzasadnione pominięcie wniosku dowodowego powódki sformułowanego w pkt. 8 ust. 11

petitum pozwu w przedmiocie zobowiązania przez Sąd wskazanych przez powódkę podmiotów do przedłożenia w poczet materiału procesowego niniejszej sprawy cenników usług zawierających informację o stosowanych przez te warsztaty stawkach za roboczogodzinę prac naprawczych w dacie przedmiotowej naprawy, względnie o zankietowanie tychże podmiotów przez biegłego sądowego sporządzającego w niniejszej sprawie opinię - celem zbadania stawek rynkowych i ustalenia, czy zastosowane w niniejszej sprawie stawki 165 zł/175 zł za 1 rbg mieściły się w przedziale cen obowiązujących na rynku lokalnym uznając, że „wniosek zgłoszony przez podwoda w punkcie 11 pozwu okazał się nieprzydatny, skoro dotyczył jedynie wybranych warsztatów naprawczych z terenu P. i nie obejmował ustalenia stawki średniej”, podczas gdy zgłoszony wniosek dowodowy zmierzał do wykazania zasadności zastosowania przez warsztat (...) stawki roboczogodzin 165/175 zł netto w oparciu o cenniki usług warsztatów naprawczych tej samej i podobnej klasy działających na tym samym rynku lokalnym, co w konsekwencji prowadziło do uznania, iż zastosowane stawki jako posiadające walor stawek rynkowych winny być uwzględnione jako stawki średnie,

4. przepisu art. 15 ust. 3 i 5 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej. (Dz. U. poz. 1844), w świetle którego umowa ubezpieczenia, ogólne warunki ubezpieczenia oraz inne wzorce umowy są formułowane jednoznacznie i w sposób zrozumiały; postanowienia umowy ubezpieczenia, ogólnych warunków ubezpieczenia oraz innych wzorców umowy sformułowane niejednoznacznie interpretuje się na korzyść ubezpieczającego, ubezpieczonego lub uprawnionego z umowy ubezpieczenia poprzez jego niezastosowanie i tym samym niezasadne przyjęcie, iż uzgodnienie kosztów naprawy oznacza konieczność akceptacji kosztów naprawy przez ubezpieczyciela, któremu tym samym przyznaje się uprawnienie do wiążącego wpływu na treść i realizację łączącej poszkodowanego z ubezpieczycielem umowy,

5. przepisu art. 28 ustawy z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej. (Dz. U. poz. 1844), zgodnie z którym zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie lub świadczenie na podstawie uznania roszczenia uprawnionego z umowy ubezpieczenia w wyniku ustaleń dokonanych w przeprowadzonym przez siebie postępowaniu, o którym mowa w art. 29, zawartej z nim ugody lub prawomocnego orzeczenia sądu poprzez niezastosowanie i skutkiem powyższego uznanie, iż na ostateczną wysokość odszkodowania musi zgodzić się zakład ubezpieczeń, zaś poszkodowany pozbawiony jest prawa do weryfikacji decyzji ubezpieczyciela na drodze postępowania sądowego,

6. przepisu art. 805 k.c. w zw. z postanowieniami § 20 OWU AC poprzez błędną wykładnię i w konsekwencji odmowę przyznania przez Sąd Rejonowy świadczenia ubezpieczeniowego przysługującego w świetle postanowień umowy ubezpieczenia autocasco łączącej poszkodowanego z pozwanym na skutek przyjęcia, iż w przedmiotowej sprawie nie doszło do uzgodnienia kosztów naprawy,

7. przepisu art. 807 § 1 k.c. w zw. z art. 805 k.c. i z art. 353¹ k.c. poprzez uznanie, iż postanowienia OWU AC mogą być podstawą do dokonywania przez ubezpieczyciela jednostronnych ustaleń na niekorzyść ubezpieczonego, podczas gdy nadanie ubezpieczycielowi prawa do arbitralnej interpretacji i realizacji umowy ubezpieczenia, co - gdyby zostało literalnie wyrażone w treści OWU AC - musiałyby zostać uznane za niedozwoloną klauzulę umowną (m.in. art. 385³ pkt 9 k.c.) i stałoby w sprzeczności z naturą zobowiązania,

wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kwoty 521,50 zł (słownie: pięćset dwadzieścia jeden złotych pięćdziesiąt groszy) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 22 grudnia 2013 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. oraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego za I instancję wedle norm przepisanych, ewentualnie zaś o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania. Ponadto strona powodowa wniosła o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym, wedle norm przepisanych, a także realizację przez Sąd II instancji wniosku dowodowego powódki z pkt. 8 ust. 11 pozwu poprzez skierowanie do wskazanych przez powódkę podmiotów z lokalnego rynku zobowiązania do przedłożenia cennika usług naprawczych obowiązującego w grudniu 2013 roku oraz dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z dokumentów prywatnych

pozyskanych w ww. trybie na okoliczność ustalenia, czy zastosowana stawka robocizny w wysokości 165/175 zł/rbg była w okresie naprawy stawką rynkową, a w konsekwencji średnią.

Strona pozwana w odpowiedzi na apelację powódki wniosła o jej oddalenie oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanej kosztów procesu według norm przepisanych za obie instancje w tym kosztów opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja strony powodowej podlegała oddaleniu jako niezasadna. W pierwszym rzędzie należy zauważyć, że strona powodowa wywodziła swoje roszczenie wynikające z umowy AC, której integralną część stanowiły OWU, gdzie warunki umowy przewidywały szczególnie sposób ustalenia wysokości kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu, w szczególności w odniesieniu do stawki roboczogodzinowej. Strona pozwana w oparciu o przedłożony kosztorys oraz fakturę VAT dokonała weryfikacji kosztów naprawy, przede wszystkim obniżając wysokość stawki za roboczogodzinę prac blacharsko-lakierniczych do poziomu 125/135 zł. Brak zatem jest podstaw do dokonania naprawy w zakresie ponad to, co zostało zweryfikowane przez pozwanego Ubezpieczyciela - wszakże strony zawarły umowę dobrowolnego ubezpieczenia, godząc się na zapisy umowy oraz OWU. Należało zatem przyjąć za stroną pozwaną, że powódka nie udowodniła, aby wysokość poniesionej szkody była równa kwocie wskazanej na fakturze VAT. Jednocześnie podkreślić należy, że ustalony przez Sąd Rejonowy stan faktyczny w oparciu o powołane i właściwie ocenione co do ich miarodajności i wiarygodności dowody nie dawał podstaw do uznania, aby stawki stosowane przez warsztat naprawczy były stawkami średnimi w regionie i jako takie nie mogły stanowić ekwiwalentu świadczonej usługi. Wpłata odszkodowania przez stronę pozwaną nastąpiła na podstawie zweryfikowanej faktury VAT oraz kosztorysu naprawy zgodnie z zapisami OWU a wypłacona kwota pokrywała w całości poniesioną przez powoda szkodę pozostającą w adekwatnym związku przyczynowym ze zdarzeniem objętym ryzykiem ubezpieczeniowym.

Odnosząc się do zarzutów sformułowanych na gruncie powołanych w apelacji nieprawidłowości co do postępowania dowodowego zaznaczyć należy, że strona powodowa złożyła wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego określonej specjalności w celu wyliczenia przez biegłego stawek roboczogodzin tylko na podstawie wybranych przez siebie warsztatów naprawczych oraz wniosek ten nie obejmował wyliczenia średniej stawki, co jest sprzeczne z OWU. Zgodnie z nimi bowiem stawki mają odpowiadać średniej arytmetycznej stawki z powiatu (...). Za kluczowe należało uznać OWU stanowiące integralną część umowy ubezpieczenia AC, która łączyły pozwaną z poszkodowanym, przy czym jak słusznie wskazał sąd I instancji „w kontekście jasnej i precyzyjnej regulacji ogólnych warunków umowy autocasco w zakresie wysokości uzasadnionych kosztów naprawy, nie mógł stanowić uzasadnionej podstawy dla przyznania odszkodowania w kwocie wyższej, niż wynikała z treści łączącej strony umowy ubezpieczenia.” Idąc dalej wbrew twierdzeniu powoda pozwana weryfikując stawkę za roboczogodzinę na kosztorysie wyraziła swoje stanowisko w tym zakresie, powód następnie nie negował tej decyzji i przystąpił do naprawy uszkodzonego pojazdu. Zatem należy domniemywać, że strony ustaliły koszt naprawy pojazdu. Również ocena wniosków opinii biegłego przeprowadzona przez Sąd I instancji zasługiwała na pełną aprobatę w kontekście sformułowania właściwej tezy dowodowej dla opinii stanowiącej wypadkową postanowień umowy ubezpieczenia i OWU łączących pozwaną z poszkodowanym.

W związku z powyższym apelację strony pozwanej należało uznać za niezasadną i jako taką oddalić na podstawie art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. stosując zasadę odpowiedzialności za wynik procesu.